

GREETJE VAN DEN BERG

Rood met
witte stippen

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Op haar horloge ontdekte Silke Waterlander dat het al kwart over acht was.

Ze keek nog eens goed om zich heen, maar ontdekte hem nog niet. Zou ze zich nu toch vergist hebben?

‘Wat sta je daar nou?’ hoorde ze haar vriendin Fokkelien zeggen. ‘Lopen we door of wil je hier de hele avond blijven hangen?’

Ze wist zeker dat hij hier vanavond om acht uur met zijn vriend Herwin had afgesproken. In de bus, ’s morgens op weg naar school, had ze kans gezien hun gesprek te volgen, omdat ze vlak bij hen stond. Jörgen Treffers had haar gegroet toen ze bij de bushalte was aangekomen, maar daarna had hij haar geen blik meer waardig gekeurd. Waarom stond ze nu dan op hem te wachten? Waarom zou het vanavond anders zijn?

Silke zuchtte en sloeg het witte vestje dat ze om haar heupen droeg, nu om zich heen.

‘Meike en ik hebben onderhand dorst,’

ging Fokkelien verder. 'Ik ga een biertent opzoeken.' Ze voegde de daad bij het woord en mengde zich tussen de mensenmenigte die de Oranjenacht in Emelwerth vierde, de nacht voor koninginnedag.

Silke wist niet anders te doen dan achter haar vriendinnen aanlopen. Nog één keer wierp ze een blik op de telecomwinkel waar ze Jörgen vanmorgen met Herwin over had gehoord. Ze zag Patrick aankomen, die zich ook vaak in hun gezelschap bevond. Ineens zag ze hem met Herwin aan de andere kant verschijnen. Haar hart bonsde met luide slagen, zoals het altijd deed als ze hem zag. Hij droeg een oranje T-shirt met opdruk, een strakke, verschoten spijkerbroek, en sportieve sneakers. Zijn donkerblonde haar was kortgeknipt. Het mooiste aan Jörgen vond ze altijd zijn groene ogen die omkranst werden door lange, donkere wimpers.

Hij zag haar niet. Patrick zei blijkbaar iets grappigs. Ze zag dat hij lachte. Haar maag trok samen toen ze met Fokkelien en Meike verder liep. Vanmiddag had ze zich nog voorgesteld dat ze naar hem toe zou lopen en iets tegen hem zou zeggen, iets grappigs, zodat hij net zo zou moeten lachen als hij net deed. Ieder-

een zei dat ze spontaan en ad rem was. Ze werd bewonderd omdat ze nooit om woorden verlegen zat.

Behalve als Jörgen in de buurt was.

Ze wist wel hoe het kwam.

Ze was verliefd. Ze was vreselijk verliefd.

Herwin had een sigaret opgestoken. Samen met Jörgen en Patrick had hij de hele winkel-promenade over gelopen. Af en toe hadden ze even geluisterd bij een band die speelde, maar uiteindelijk waren ze bij de biertent gearriveerd die strategisch in het midden van de route stond opgesteld. Een dweilorkest trok swingend voorbij. De stilte daarna werd direct opgevuld. Een plaatselijke band betrad het podium dat er stond opgesteld en zette even later in. Een lage mannenstem wist boven het geroezemoes uit te komen.

'Look at the sky tell me what do you see,
Just close your eyes and describe it to me.
The heavens are sparkling with starlight tonight.

That's what I see through your eyes.

De zangeres nam het over:

'I see the heavens each time that you smile.

I hear your heartbeat just go on for miles...'

Jörgen had Silke met haar vriendinnen opgemerkt. Hij probeerde haar blik te vangen, maar ze was in druk gesprek met Fokkelien gewikkeld. Af en toe keek ze wel in zijn richting, maar ze keek niet naar hem.

'Wat een romantisch gezemel,' zei hij en gooide zijn peuk op de grond. 'Hadden ze hier geen betere band neer kunnen zetten?'

'Die waren te duur,' zei Patrick.

'Lopen we verder naar De Zeebodem?' stelde Herwin voor. 'Daar is de muziek in ieder geval een stuk beter.'

Patrick haalde zijn schouders op. 'Mij best.' Jörgen reageerde niet.

'Ben je in slaap gesukkeld?' wilde Herwin geprikkeld weten. 'Dat krijg je van deze slappe muziek.'

'Ik haal bier,' stelde Jörgen voor. 'De muziek is misschien beroerd, maar het bier prima.'

'Patrick is aan de beurt en ik ga werkelijk liever naar De Zeebodem.'

'Ik niet,' zei Jörgen. 'Bovendien heb ik zin om m'n geld te laten rollen.'

Hij grijnsde en Herwin zag hem met lede

ogen in de richting van de biertent vertrekken. Silke stond er vlak naast.

Jörgen bestelde drie biertjes en keek naar Silke. Haar blonde haren glansden in het licht van de lampen die waren ontstoken nadat de avondschemer was ingevallen. Zijn blik gleed langs haar heen naar beneden waar haar schoenen steeds weer zijn aandacht trokken. Onder haar driekwart spijkerbroek droeg ze rode schoenen met witte stippen en onwaarschijnlijk hoge hakken. De schoenen vertederden hem. Ze leken een mengeling tussen meisjesachtig en vrouwelijk, net zoals Silke zelf.

Hij wenste dat ze alleen zou zijn, zonder de schreeuwerige vriendinnen die haar altijd vergezelden. Hij had gehoopt dat hij haar vanavond zou zien. Daarom had hij vanmorgen in de bus extra luid over de plannen voor de Oranjenacht uitgeweid. Ze mocht zich al een hele tijd in zijn belangstelling verheugen. Samen hadden ze op het IJsselmeercollege in Emelwerth gezeten. Hij op het vwo en zij op de havo. Hij zat een klas hoger dan zij, maar ze deden tegelijk eindexamen en ze stonden na de zomervakantie samen bij de bushalte

om voor hun vervolgopleiding naar Zwartburg te reizen. Nooit kwam het tot een gesprek. Hij had Herwin en Patrick die zijn aandacht vroegen. Silke werd altijd omringd door vriendinnen.

Het afgelopen jaar had hij ontdekt dat ze de hbo-opleiding Personeel en Arbeid volgde aan dezelfde hogeschool waar hij begonnen was aan de lerarenopleiding Lichamelijke Opvoeding. Tijdens dat jaar had hij steeds meer aandacht voor haar gekregen. Af en toe onderschepte hij een blik van haar kant, maar verder liet ze nooit blijken dat ze iets voor hem voelde. Misschien moest hij er vanavond toch maar iets aan doen.

De glazen bier werden voor hem neergezet door een aantrekkelijke jongedame. Hij maakte een grapje toen hij betaalde en zag hoe haar wangen rood kleurden.

Hij had altijd succes bij de vrouwen gehad, tot ergernis van zijn beste vriend Herwin. Nooit was hij verlegen als het om vrouwen ging. Hij haalde diep adem en liep met de drie glazen tussen zijn handen geklemd in de richting van Silke.

‘Hé! Hier dat bier!’ hoorde hij Herwin roepen.

Hij sloeg er geen acht op.

Ze keek op toen hij naast haar stond en hij las de verrassing in haar blik, zag ook bij haar een rode kleur omhoogkruipen. ‘Heb je zin om zo naar De Zeebodem te gaan? Er schijnt daar ook een goede band te spelen.’

Ze aarzelde niet. ‘Lijkt me een prima idee. Het wordt hier ook al een beetje kouder.’ Ze lachte naar hem, leek zich toen ineens weer bewust van de aanwezigheid van haar vriendinnen te worden. ‘Jullie voelen er toch ook wel voor?’

Hij voelde een vage teleurstelling. Die andere meiden hoefden er niet bij te zijn. Hij liet niets merken.

‘Ik drink dit biertje nog even op en dan kom ik je halen, oké?’

Hij had nooit eerder gezien dat ze zulke fraaie, grijsblauwe ogen had, die ze licht met wat oogschaduw en mascara had aangezet. Misschien zou hij die andere meiden straks wel af weten te schudden. Dan was Silke voor hem.

De muziek stond luid, er werd meegezongen met een volume dat toenam naarmate de avond vorderde. Het gonsde in Silkes oren,

langzaam draaide ze haar hoofd en merkte dat de zaak rond haar mee bewoog. Warm en benauwd was het in De Zeebodem. Het lawaai werd bijna ondraaglijk.

Ze keek naar Jörgen, die vlak bij haar stond en naar haar glimlachte. Misschien leek dat alleen maar zo en glimlachte hij helemaal niet. Ze zag het allemaal niet meer zo duidelijk. Ze hóópte dat hij glimlachte. Sinds het moment dat ze hier binnen waren gekomen, hadden ze nauwelijks een woord met elkaar gewisseld. De muziek was te luid. Ze werden door anderen in beslag genomen en eigenlijk wist ze ook niet wat ze tegen hem moest zeggen.

‘Biertje?’ klonk het achter haar en zonder hem aan te kijken schudde ze haar hoofd, waardoor alles opnieuw begon te draaien. Ineens voelde ze zijn hand onder haar arm. ‘Volgens mij ben je hartstikke moe. Zullen we maar naar buiten gaan?’

Ze wilde iets tegen hem zeggen. Iets waardoor hij niet in de gaten zou hebben dat ze een beetje te veel gedronken had, maar het was net of al haar woorden zich hadden verstoppt.

Hij duwde haar zachtjes naar buiten. ‘Ik

wil eindelijk alleen met je zijn,' hoorde ze hem zeggen en dat was precies waar zij nu al maanden naar verlangde. Zij en Jörgen samen. Waarom voelde ze zich juist nú zo beroerd?

Haar maag kneep samen, terwijl hij bij de fietsen stond. 'Ben jij ook met de fiets?' wilde hij weten.

Ze wilde hem niet laten merken hoe ze zich voelde. Ze knikte en moest zich aan hem vasthouden, omdat de wereld opnieuw bewoog. Ze was zich heel erg bewust van zijn onderzoekende blik op haar gezicht, maar wist zich toen niet langer goed te houden. Voordat haar maag zich helemaal omkeerde, kon ze nog net de struiken bereiken.

De volgende dag voelde haar mond droog aan en haar hoofd bonkte. Ze liet verstek gaan bij het ontbijt, zocht na een kort toiletbezoek haar bed weer op.

'Je hebt gisteravond te veel gedronken,' constateerde haar moeder, die haar een paar uur later een kopje pepermuntthee bracht. 'Ik heb geen medelijden met je. Je hebt het aan jezelf te wijten.'

Meestal kon ze goed met haar moeder overweg, maar er waren momenten dat ze er-